

Posudek k praktické diplomové práci Denisy Belzové - Ateliér intermédiá

Denisa Belzová je poutník, tulák v čase, melancholicky hledající čas bez hodin, ten čas, který je stálý a může ji občerstvovat v době dobré i v době zlé. Je velmi pracovitá, ale je také matkou a manželkou, takže bojuje o svůj pracovní prostor často velmi obtížně. Je to velmi citová, romantická duše, senzitiv, plný velkých vášní i use brání. Je to duchovní žena. Její život je velmi širokým, ambivalentním prostorem, což často vytváří dramatické křižovatky, vnitřní napětí, obtížná rozhodování mezi extenzivním a intenzivním. Ale zná ten bod, skrze který dokáže nakonec věci správně od sebe oddělit nebo pozitivně prolnout.

Svá studia započala u prof. Martina Mainera, brzy přestoupila do našeho ateliéru a před dnešním finále ještě uskutečnila stáže u Vladimíra Merty a Tomáše Lahody. Během studia realizovala několik komunikací-performancí, instalací, série fotografií. V jejích performancích či mixmediálních akcích často kolidovala chuť, nadšení a touha po komunikaci s nezralou naivitou, která vnášela do těchto prací nejistotu, křeč. Ale respektuji i v těchto pracích nadšení, upřímnost a touhu po napojení. Tyto vitality ji jsou přirozené v civilním životě. Kolísavý vývoj provázel občas i její malířskou práci, některé obrazy byly sentimentálně banální, aniž byla banalita reflektována, případně kódována funkčně. Kvalitativní posun vnímám u chutně malované, tiché série obrazů školního dvorku, který vnímala z okna svého školního ateliéru, a tuto sérii prezentovala jako část bakalářské práce.

Obrazy-interiéry, které Denisa malovala během 5. ročníku, se mi líbili svou podivnou, až ireálnou barevností a perspektivou. Ambientní charakter těchto pláten přinášela snad podivná kombinatorika barev, mléčně nažloutlý světelný výraz.

Pro svou diplomovou práci si Denisa vybrala téma industriální krajiny či krajiny periferie. Tento text píši v době, kdy ještě není práce úplně hotová, ale již nyní vidím tento pracovní proces pozitivně jako prožitek velkorysosti a intimity zároveň. Spojení intimních maleb krajin s prací ve veřejném prostoru fakultní chodby. Odvaha komunikovat s kýmkoli, kdo prochází. Ale toto gesto je přirozenou ambicí meditovat, soustředěně pracovat za pochodu. Není to samozřejmě pro ni jednoduché, ale myslím, že si tím vytváří zkušenost imunity. Denisa nemaluje suverénní, rutinní akční gesto, buduje obrazy pomalu, plaše, se snahou po rozvaze, ale jemně nesené valéry barev, korektury a snaha namalovat geometrii architektury obrazu citlivě a zároveň monumentálně mi přináší dojem zážitkové malby, krásných metafyzických krajin, obrazů bez lidí, ale s jejich dušemi.

Václav Stratil

